

PO ŠOLI ME POČAKAJ

(Odlomek)

Ela Peroci

Zbudil se je poslednji brezskrbni dan pred šolskim letom. Darinka in Nenina jutranja pot je peljala po tihi ulici, ki jo še danes krasi kostanjev drevored. Sivolasi Slavski je stal pred svojo prodajalnico še od pomladi. Smehljal se jima je, ko sta šli mimo, a ošinili sta ga s prevzetnim pogledom, ki ga zmorejo le nedorasle deklice. Imel je svoje veselje, da je po zapestni uri ugotavljal, kako zgodaj ali kako pozno gredo mladi ljudje v šolo in kdaj prihajajo iz šole. Včasih je katerega prijazno ogovoril.

Niti zgodnji niti pozni ne moreva biti, danes je ves dan najin, je rekla Darinka. Poskočili sta, da bi mogli utrgati list z drevesne krošnje. Potem sta stekli do poslednjega drevesa v drevoredu in se naslonili nanj.

Tako, tu ostaneva in jih počakava.

Koga bova čakali?

Kogarkoli. Vsi iz naše šole bodo prišli danes po naši ulici.

Vsi? Kako to veš?

Vem. Ker sem jaz tu in ker jih čakava.

Da, ker si ti tu — in ker sva obe tu, če ne zameriš. Ampak kdo bo prišel? Ali pride Rudi?

Pride. Samo on ne pride prvi.

Ali pride Marjan?

Pride.

Dušan?

Pride.

Pa Olga in Marta in Irena?

Pridejo.

Kdaj pa pride Alenka?

Ona pride morda šele jutri. Pravzaprav je čisto vseeno, če pridejo ali ne. Le Dušan mora priti.

Povej mi, ali bo prišel Vid?

Ne. Njega ne bo. Ni iz našega razreda in zanj nisi zanimiva.

Nisem zanimiva, nisem zanimiva — ej, zgrabila te bom za lase, da boš vedela, da so na svetu stvari, ki bolijo.

Potem sta se zopet naslonili na drevo na koncu drevoreda in brez besed čakali. Gledali sta vsaka v svojo smer, oni pa so prihajali na-

ravnost k njima. Prihajali so vsi po vrsti. Marta je imela venček marjetic na glavi in Robi je prihajal s kitaro, natanko tako, kakor se ju spominjam s fotografije s šolskega izleta. Rudi je imel v gumbnici rožo. Smejal se je in je bil od sonca hudo zagorel. Dušan se je sklonil k Neni in ji nekaj pošepetal. V odgovor ga je pobožala in Marta, ki ju je gledala, je živo zardela.

Matej in Ivo sta spremljala Ireno, Jeleno in Vero. Veliko sta govorila in dekleta so se smehljale.

Milena je prihajala sama. Dober dan, jim je rekla. Ali ste videli, kako so bile danes planine lepe?

Videl sem jih in ne samo videl, ji je odgovoril Cene. Poglej, naslikal sem jih.

V resnici so bile lepše. Zakaj pa si naslikal še tole srce?

To je lectovo srce, zate.

Prišli sta tudi Alenka in Stana. Alenka je imela dolge kite. Ljubim pesmi in gledališče, je rekla. Stana pa je molčala.

Kje pa je Olga?

Tudi ona še pride. S Tinetom se je nekje zakasnila.

In še vsi drugi?

Prihajajo, prihajajo in z njimi je profesor slovenščine. Zdaj so tu. Vsi so tu.

Prinesite nageljnov, samih rdečih nageljnov, naš profesor ima rojstni dan.

Sklenili so se v krog tam na koncu drevoreda pod krošnjami koštanjev in profesor je bil z njimi. Zapeli so mu:

Dekle, daj mi rož rdečih —

Pristopili so še sivolasi Slavski in pismonoša in Darinkina in Nena gospodinja in vsi, ki jih je pot vodila tod mimo, in so zapeli:

Dekle, daj mi rož rdečih —

dekle, daj mi rož rdečih

in vedno znova:

dekle, daj mi rož rdečih —

Kakor so prišli, so se razšli. Pesem so odnesli s seboj in za njimi je ostal drevored prazen. V rožnati meglici nad mestom gori sonce.

Kakor je bilo včasih to mesto Darinkino, tako je zdaj to moje mesto. Ne živim v njem, a velikokrat hodim po njegovih ulicah. Ogle-dujem si izložbe in bi si rada izpolnila nešteto želja. Včasih si katero izpolnim in si kupim kakšno malenkost, ki mislim, da bi je drugje ne mogla dobiti. Srečujem ljudi in koga ogovorim. Tako presenetljiva so srečanja z neznanimi.

Stopim v kino dvorano, stopim v gledališče in v knjižnico, kjer hranijo stare knjige in stare časopise, grem na trg in si kupim pomarančo, hodim ob reki, ki odnaša s seboj podobe starih mestnih hiš, in potem srečam Jelenino mamo.

Vsakokrat jo srečam in ona me spozna.

Kajne, mi reče, vi ste poznali mojo Jeleno?

Seveda, poznala sem jo. Z Darinko je nekoč prišla v naš kraj.

Ah, z Darinko. Nje pa ni več in moja Jelena je tako daleč. Ali ste si kdaj mislili, da bo odšla tako daleč in da bom ostala sama v tem mestu?

Ne, resnično si nisem mislila, ker o tem sploh nisem razmišljala.

Od stare gospe, ki mi je vedno dražja znanka, se poslovim in se ustavim v papirnici.

Ogledujem si razglednice, nalivna peresa in pisemski papir.

Imate radi pisma?

Včasih pomenijo mnogo in mladi ljudje radi pišejo.

Tisti zadnji počitniški dan sta šli Darinka in Nena kupovat pisemski papir. Tudi zvezke, a najprej pisemski papir. Mapo pisemskega papirja. To je razkošje: toliko še nenapisanih misli, toliko še neizpovedanih želja, toliko še nepopisane sreče, pričakovanja, hrepenjenja, toliko še nenapisanih pozdravov in sporočil

in takšna mapa pisemskega papirja je draga. Darinka si mora kupiti še zvezke in knjige — kako draga je šele šola, dražja od pisemskega papirja. A oboje je dragoceno, oboje je veliko pričakovanje.

Še tisti dan popoldne je napisala Nena tri pisma zapovrstjo. Napisala jih je z lahkotno, lepo spisano pisavo in ni razmišljala, kaj bo napisala. Vsako misel sproti je zapisala in z užitkom polnila strani.

Spoznala sem oficirja, Srba, je rekla Darinka. Lep je, visok, črn. Drugi teden se pripelje mimo. Obljubila sem mu, da pridem na postajo.

Stopila je pred ogledalo, našobila usta in si počesala obrvi. Potem se je vrnila k mizi in kleče na stolu listala po knjigi. Zatopila se je v branje.

Darinka pa je sedela pri oknu in imela na kolenih še prazno pismo. Še je sedela tako in ni mogla napisati naslova. Sedela je dolgo tako. Zdelo se ji je, da sedi negibno že večno. Za hrepenenje mlade deklice včasih ni besed.

Ko je spoznala, da ni niti ene same prave besede, se je zganila in počasi zarisala čez vso širino praznega pisemskega papirja ležečo osmico.

Potem je pisala meni. Odpiram to pismo in ga prebiram:

zdaj imam določeno predstavo o neskončnosti. Pri matematiki smo delili decimalna števila in nismo mogli nekaterih nikoli do kraja razdeliti. Decimalke so se ponavljale po določenem vrstnem redu. Neskončno, smo rekli in zapisali znak, ležečo osmico.

Rada imam to osmico, ker tako spokojno leži. Rišem jo na rob zvezka, na ovitek ali na klop.

Neskončno: vidim širo modrino in po njej razsuta nebesna telesa. Vse, kar je bilo lepega v mojem življenju, se prebudi. Veselje in žalost.

Veselje in žalost sta se rodili že z menoj. Veselje je prvi hip iskreče, potem pa postane prehrupno in potemni. Žalost je pekoča in temna in se začne že v veselju. In solze operejo vse. Moje solze operejo prah in blato z zemlje, zato je neskončno lepa. Rišem ležečo osmico na klop in preslišim, kaj pravi profesor. V mislih se mudim na travniku. V visoki travi se belijo ivanjščice. Vedno se vračam na ta travnik, vesela ali žalostna. Travnik je širen, a ne tako širen, da ne bi videla žita, ki je višje od trave in je dolg zlat val na koncu travnika. In za tem valom ni nič več, samo še modro nebo in na nebu sonce. Visoko v soncu je zapel škrjanček.

Zapel je šolski zvonec in naznanil konec ure. Pohitim k tabli in jo z mokro gobo umijem. S kredo narišem nanjo veliko ležečo osmico.

Zdi se mi, da razumem o življenju mnogo več.

Na hodniku sem počakala Vida, kakor vsak dan. Prišel je.

V njegovih očeh sem videla osmico. To je moja osmica.

Ko sem po odmoru zopet sedela v klopi, sem videla, da je v sosednjem razredu, vedela sem, da sem ga danes srečala, in če ga kdaj ne bom več srečala in ga bo srečalo neko drugo dekle, se bom še vedno veselila, ker leži v njegovih očeh moja osmica.

Dragica, ali me razumeš?

Lepo Te pozdravlja Darinka.

Razumela sem jo in nisem nič razumela. Čaka ga in ne spregovori z njim. Pozneje sem spoznala svojo neskončnost, drugačno. Želela sem si, da bi jo tudi Darinka takšno spoznala.

V Darinkinih še otroških prsih, v očeh, v njenih rokah in nogah je bilo preveč hrepenenja.

Če smo sedeli v počitnicah pred hišo, nas ni videla ne slišala. Zbrzela je mimo nas, poplesovala je prek travnika, preskočila je potok in mi izginila izpred oči. Vrnila se je s polnim naročjem rož, stresla

jih je pred nas, in ko sem jo vprašujoče pogledala, mi je rekla: daj rožam vode.

Pobrala sem jih in naredila šopke. Dala sem jih v velike in male vaze in v sobah je še drugi dan dišalo po travniku.

Darinkino hrepenenje me je prevzemalo, vendar sem čutila, kot da je mrtvo.

Moja neskončnost je bil Lojze, najimenitnejši fant, kar sem jih poznala, in njegov poljub na kresni večer in ogenj in v temo potopljen gozd in pesem in vrisk. Res je, ni ostal pri meni. Njegova neskončnost je bila širša kot moja. Bil je pilot in je prejadral nebo, včasih pa se je vrnil.

A nekje ob oknu sedi še vedno Darinka in trga pismo z osmico na drobne koščke.

Hrepenenje jo je predvsem pripeljalo vsako jesen v šolo, ali zaradi šole ali zaradi Vida ali zaradi vseh, ki so si bili takrat sošolci.

Tole pa zdaj ne bo lahko. Opisati bi vam morala njen razred, mislim razred sam in razred dijakov. V tem razredu nisem bila nikdar, a zbrala bom vse drobne slike, svetlejše in temnejše, kakor mi jih je ustvarilo Darinkino pripovedovanje in mi še živijo v spominu.

Stopite torej z menoj. Odprem velika, rjavo prepleskana vrata in iz razreda zadiši. Nikjer drugje ne diši tako kot v razredu. Včasih diši manj prijetno in v zraku še migljajo drobci krede.

Zagledam se v visoka okna in skozi nje v zelenje. Verjetno je ta moja predstava za mestno šolo prerazkošna in bi videli skozi okna le sive zidove sosednjih hiš. Pa vendar, poglejmo skozi okno v zelenje in v modro nebo.

Tudi kdo od dijakov se je med poukom zagledal v to zelenje in so postajale profesorjeve besede bolj in bolj monotone in je ostalo samo to zelenje in bel oblak na nebu. In morda je kdo vzdihnil. Le zakaj? O, kar tako, zaradi mladosti in zaradi rasti.

Peč v kotu je tudi zelena. Velika, obsežna, sega skoraj do stropa. Topla je od jutra do večera.

Do večera, kajti ostali so v razredu skoraj vsak dan do večera. Pisali so naloge, prepevali so, se sklanjali nad učbenikom fizike, urejali so papirnate »kristale« v sisteme in zopet so peli in Darinka je sedela poleg Jožeta.

Prebiral sta pesmi. Jožetove pesmi.

Saj sploh nisem vedela, da pišeš pesmi, mu je rekla.

Vem, ti si prva, ki to veš.

Lepe so in jih ne razumem vseh, ampak tista o Mariji me je prevzela. Ali je Marija iz naše šole?

Ne. Ne poznaš je. Nihče izmed vas je ne pozna. To je Marija, veš, in ona bo moja žena.

Kako si to rekel? Marija bo tvoja žena? Joj, do danes te sploh nisem poznala, čeprav hodiva skupaj v šolo.

Ni se ga mogla nagledati in kar ponavljala je: Marija bo tvoja žena. Zakaj se čudiš?

O, saj se ne čudim, le tako je, da hodim šele v šolo in sem mislila, da hodiš tudi ti samo v šolo, da hodimo vsi samo v šolo.

Seveda hodimo v šolo.

Že, samo ti si že čisto nekje drugje.

Veš, šola je majhna, življenje pa je veliko.

Ne reci tako. Vedno sem mislila, da je šola velika in tudi je. Jaz imam rada šolo.

Tepka.

Zakaj mi rečeš vedno tako?

Ne samo ti, vse ste tepke, take pristrčne tepke.

Bom umolknila in nič ti ne bom zamerila, a mislila si bom svoje. Vem.

In tvojih pesmi ne bom pozabila.

Pesmi, pesmi, pesmi — slišim vas, da mi tako pravite in da jih je že preveč. Ni jih preveč, kajti vse je bila pesem, od jutra do večera. Čudno lepo so se zbrali v tem razredu, ne ravno pesniki, a vsi so bili pevci. Rada sem poslušala Darinko, a še lepše je pela Stanka. To je tisto svetlolaso dekle, ki je prišlo v razred šele pred kratkim. Neprestano je pela o soncu, o dveh otvah, o roži, ki raste v dolu sama zase. O, moram vam naštetii vse pesmi, ki so jih peli, ker jih nič več ne poznate in jih nič več ne požete.

Mimo razreda je prišla profesorica Poldka. Malo je poslušala in vstopila.

To bi bilo zelo lepo, če bi pele malo tiše, jim je rekla.

Res je bilo lepše, če so pele tiše in poleg so vezle svilene prtičke.

Medtem se je zmračilo in fantje so se vrnili od telovadne ure. Vsi so se odpravili počasi domov, prav tako, kakor je predvidevala Darinka, a jaz bi še rada pela o rdečih rožah, ali pa Sirota jaz okrog blodim. To je prva pesem, ki sem jo znala. Pela mi jo je mama za uspavanko, v Darinkinem razredu pa je niso peli. O, seveda je niso.

Če je bilo treba še peti, potem so zvečer vzeli fantje kitaro s seboj in šli z njo brenkat in pet pod okno dekletom v mestu in daleč ven v

predmestje. In takšen večer je bil potem poln vznemirjenj za dekleta, za mame, za gospodinjo in za teto, za staro mamó in kdaj tudi za očeta.

Petje pod oknom je bilo lahko tudi kaljenje nočnega miru. Samo rahel žvižg v opozorilo in razumeli so ga vsi — bližal se je policaj. Razbežali so se in poskakali prek plotov, se v drugi ulici zopet zbrali, zabrenkali in zapeli dekletom, policaju in noči.

A zdaj je svetel dan.

Najsvetlejši dan v šolskem letu je prvi šolski dan.

Prihajali so nedeljsko oblečeni in svečano razpoloženi. Šolo je napolnilo pozdravljanje in vzklikanje in vsesplošen radosten nemir.

Dekleta so obesila klobučke na obešalnike ob steni in poiskali so si vsak svoj prostor v klopeh.

Njihovo življenje bi bilo brez šole otožno. Morda bi živel kdo tako kot jaz: od jopice do jopice, ki sem jih napletla in sem si vedno želela, da bi se kaj zgodilo. Samo deževalo je ali pa je sijalo sonce, in mama me je klicala h kosilu in klopek volne se mi je kotalil po vsej sobi in oče je prihajal utrujen z dela in jopico sem spletla v nekaj dneh in potem sem pričela plesti novo. V mraku sem se gledala v ogledalo in sem razmišljala, ali se bo kdaj kaj zanimivega zgodilo.

Tu v razredu z visokimi okni, v katerih je polno zelenja, pa se obeta mladim ljudem zanimivo šolsko leto.

Vstopila je razredničarka. Bila je dobre volje in zdrava.

Ali smo vsi? je vprašala.

Vsi smo.

Potem vam želim srečen začetek.

Ogledala si jih je in v tem srečanju je bilo tudi zanjo veliko pričakovanje. Zopet jih bo spremljala in vodila skozi vse leto.

Kako boste živeli, kje boste stanovali, kakšni so vaši novi naslovi, ali je doma vse v redu? Veliko vprašanj, veliko odgovorov in prijetna zavest, da se ni nič veliko spremenilo od prejšnjega šolskega leta, da so se vrnil in da so se imeli kam vrniti.

Marta je iz mesta, stanuje torej pri starših. To se ji vidi. Sprejema in vpija svojo okolico in njen smeh je sok južnega sadja.

Morali bi imeti venček marjetic na glavi, ji reče razredničarka, a Marta vztrepeta. Mislila je na nekaj drugega. Ni mogla odgovoriti. Šepetaje je poklicala Darinko, ki je sedela tik pred njo.

Poslušaj, Darinka, ali boš res stanovala z Neno?

Res.

Potem pa ne bova več hodili skupaj iz šole.

Vseeno bova. Veliko ti moram povedati.

Jaz tudi. Vse o počitnicah. Po pouku me počakaj.

Zdaj se je zopet nasmehnila. Kako je rekla razredničkarka? Venček marjetic?

In Nena?

Hvala, brat se bo izučil očetove obrti, pa tudi mama je s svojo gostilno zadovoljna.

Videti ste zdravi.

Hvala, sem.

(Darinka mi je pravila, da je imela Nena modre oči.)

In Matej in Rudi? Vajin naslov je še vedno vajin stari domači naslov? Rudi, kje ste si nabrali toliko sonca?

V planinah.

Naj vam to prinese veliko uspehov v šolskem letu.

Zakaj mi niste želeli česa lepšega?

Tisto lepše si boste sami priborili.

Tudi uspeh v šoli si bom moral priboriti, a vaša lepa želja mi bo pomagala.

Ej, fantje, naj bo vse leto veselo.

Jože, slišala sem, da vam je umrl oče. Težko boste živeli.

Našel sem si delo, ki ga bom opravljal poleg šole. Mama ne bo zmogla vsega.

V razredu se niso zganili, kakor da je šel ta pogovor z Jožetom mimo njih, v resnici pa se je čas nekoliko ustavil, za hip ali dva, za misel, ki jo je Jože nekoč izrekel: šola je vendarle majhna, življenje pa je veliko.

In čas se je zopet sprožil, kakor da so pred tem neznanim velikim še varni.

Jelena, kako ste preživeli počitnice?

Saj res. Jelena. Obrnili so se k njej, da bi jim odgovorila.

Z očetom sva potovala.

Jelena je bila vendarle moja znanka. Občudovala sem njen mir in njeno gotovost. Bila je odličnjakinja, katere odlika je resnično veljala. Skoraj ni sodila v krog svojih sošolk. Bila je preresna, vendar se jim ni odmikala. Imele so jo rade, a zdelo se jim je, da ne vedo nič o njej. Sedela je v tretji klopi. Okoli te tretje klopi so se razvijali pogovori o burnih, hitro si sledečih dogodkih po svetu — po svetu, ki je bil takrat še tako velik in odmaknjen, razred pa majhen in srečen.

To srečo je znal ujeti na navaden risalni list, s preprostimi vodenimi barvicami tihi in tolikokrat zamišljeni Cene. Slikarji so veseli in hudomušni ljudje, Cene, slikar v svojem razredu, pa je bil tih,

vendar je bilo v njegovi mapi polno veselih in razigranih listov. Upodabljal je pokrajine in svoje sošolce in sebe in svoj dom in mesto in žuborečo vodo in most prek vode in vse barve so bile čiste in so bile odsev te vode in zelenja ob vodi in odsev radosti njegovih prijateljev in njegove radosti in njegovega iskanja lepote.

Kdaj nam pripravite razstavo? ga je vprašala razredničarka.

Kmalu. In njegove oči so zasijale.

Alenka, se boste tudi letos vozili?

Da, moj vlak me čaka in neizprosno me odpelje od doma ali iz mesta, če hočem hoditi v šolo.

To se pravi, da ne smete nikdar zamuditi?

Smem priti prej, samo zamuditi ne smem. In še mnogo je stvari, ki jih ne smem: ne smem zjutraj poležati, ne smem k večerni predstavi v kinu ali v gledališču, če mislim priti domov. Vse, kar potrebujem čez dan, moram vzeti s seboj, tudi dežnik in mi je potem v napoto, ko posije sonce, in predvsem ne smem pomisliti, kako prijetno bi bilo, ko bi mogla pohiteti samo prek ulice do doma.

Vstajate zgodaj?

Ob petih.

Koliko je še vozačev v našem razredu?

Oglasilo se jih je šest.

Gledala jih je in mislila na to, kolikokrat so brez tople hrane, kolikokrat premraženi, premočeni v slabem vremenu, kolikokrat neprespani in v tem razmišljanju se je z roko ljubeče dotaknila Alenkinih las.

Čisto mladi ste še, ji je rekla.

Vedno moram ostati takšna, ji je odgovorila Alenka, ker ljubim gledališče in pesmi.

Pridite popoldne k meni. Lepo zbirko pesmi imam.

Stana, ki je prišla šele pred kratkim v razred, je stanovala pri nunah in se ni nikdar pritoževala nad pičlo hrano v kloštru in ne nad temno vlažno sobo, v kateri je z drugimi gojenkami spala. Prepevala je, a vse drugo, je verjela, mora potrpeti zaradi boga in zaradi nun, ki so bogu služile, in še posebej zaradi mame, ki se je mučila z mlajšimi otroki doma na kmetiji. In še v mnogo stvari mimo boga je verjela.

Matej, ste zaljubljeni?

Vedno sem zaljubljen. Pojem o ljubezni, pišem o ljubezni, godem o ljubezni in govorim o ljubezni.

In kaj še?

Poklanja nam rože za rojstni dan, so v zboru odgovorila dekleta.

In Milena?

Ne spominjam se več, o čem sta se z razredničarko v tem prvem šolskem dnevu pogovarjali, a za trdno vem, da je imela rada planine, sončne in zasnežene, in da je imela vedno svoje skrivnosti, velike ali majhne, kdo ve. Mislim, da bi jo spoznala po njenih kostanjevih laseh. In še vam bom morala pripovedovati o njej zaradi Darinke in zaradi vsega, kar se je pozneje dogajalo.

Poleg Milene je sedela Irena, ki ji je mama pletla mehke jopice. A kljub mehki volni, ki jo je grela, je vedno zaradi česa trepetala. Zdaj je trepetala v pričakovanju pogovora z razredničarko, čez nekaj dni bo v skrbeh zaradi šolske naloge, drugič zaradi mame, ki je samevala doma, in veliko je trepetala za svojega fanta. Ne bi bilo prav, če bi vam ne povedala tudi o njem. Še vedno je del tega razreda. Spominjam se, da je nosila Darinka njegovo fotografijo v zvezku.

Bil je govornik, najboljši — ne, edini govornik v razredu. To je naš govornik, je rekel vsak in profesorji so ga bili veseli. A pri telovadbi se je ponesrečil in umrl.

Tako naenkrat je prišla smrt med nje in je ostala tri dni. Tri dni je umiral in Irena je sedela pri njegovi smrtni postelji. Potem mu je položila na grob svetle rožnate vrtnice in z njimi veliko svojih mladih bridkih solz. Ko so te vrtnice ovenele, mu je prinesla svežih in tako mu jih je nosila dolga leta, morda do danes.

Takole se mi misli razpletajo in izgublajo.

Mislim še na Olgo in Vero. Tako različni sta si bili, a obe enako tihi v predzadnji klopi.

Tudi Darinka v prvi klopi poleg Nene je bila zamišljena.

Z Neno stanujeva skupaj. Imava isti naslov.

Zdaj je stopila razredničarka k Neni.

Ali je res? Vedve z Darinko stanujeta skupaj? Kako ste se mogli zato odločiti?

Nena se v zadregi smehlja in ne odgovori. Vprašanje je bilo preveč nepričakovano in izražalo je poleg skrbi zanjo še nekaj drugega.

Darinka je nemo spremljala pogovor med njima, ki je ostal resnično samo njun, kajti razred ni več poslušal. Bilo je nerazumljivo in so mislili, da niso slišali prav.

Darinkina bolečina je naraščala in zdaj je bolelo do krika, ki pa je, še preden bi zakričala, onemel v hipu, ko je razumela, kaj besede pomenijo.

V odmev razredničarkine sodbe, zdaj prvič izrečene, se ji je oglasilo vprašanje:

Kakšna sem? Kakšna sem? kakšna sem, da bi ne smela Nena z menoj stanovati?

Ali zato, ker se preglasno smejim? Ali zato, ker razkrivam vse svoje skrivnosti?

To je tisto. Vsi imajo svoje skrivnosti, samo jaz jih nimam. Nič plemenitega ni v meni. In zato ne bi smela Nena z menoj stanovati.

Ozrla se je mimo obeh in mimo vseh na steno, kjer so na obešalnikih viseli slamnati klobučki, kakor da bi se moglo tu nekje zganiti tisto majhno nihalce stenske ure, kakor da bi mogla zagledati tu svojo novo in edino skrivnost.

Molčala bom, si je rekla, in nihče ne bo zvedel, kako ljubo mi je tisto drobno tiktakanje.

Molčala bom.

In mirno je pogledala k razredničarki, ki je že sedela za mizo in zapisovala naslove.

IZ SODOBNE ČEŠKE LIRIKE

VZKLIKANJE HERODU

Josef Hanzlik

Mi
otročiči v srajčicah
s katerih so krvave srage
že davno sprane
že davno sprane
smo se zbrali
kot nam je bilo zaukazano
in vzklikali bomo kralju Herodu

Nam pobitim otrokom
je bilo namenjeno posebno mesto v nebesih
Tu je gozd
poln rastlin in zveri
in sivih votlin ki vanje lezemo

Mi najmanjši mrtvi
smo nekdam verjeli
da je bil kralj Herod
zlobnež
ki nas je dal pobijati
iz golega zverinstva in praznote srca